Ч. 19. Середа 8 лютого (26 січня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Парляментарна ситуация. — З делеґаций. — З угорского сойму. — Відкритє анґлїйского парляменту.

Про парляментарну ситуацию пише кореспонденция Austrya: Вже нинї нема бесїди о закінченю делеґацийних праць в сїм місяци. Повільний хід нарад угорскої делеґациї спинює очивидно також хід нарад делеґациї австрийскої. І тому також мала є імовірність, аби конференциї сторонництв з правительством, які мають розпочати ся в сїм тиждни у Відни могли бути скоро покінчені. — Спільне правительство мусить числити ся з тим, що делеґацийна сесия потреває що найменше до половини марта. О скілько жаданя спільного правительства будуть зізволені сторонництвами праці австрийскої палати послів, зависить то від поясненя міністра скарбу що до єго пляну покритя видатків, як також від запоруки, яку кабінет бар. Біперта дасть в часї віденьских конференций сторонництвам що до переведеня найпильнїйших народних конечностий.

Комісия справ заграничних делеґациї угорскої мала засїдане в суботу і в понедїлок. Переведено дискусию над буджетом міністерства справ заграничних. В загальній дискусиї забирав слово між ин. міністер справ заграничних ґр. Еренталь і давав поясненя як в делеґациї австрийскій. По довшій подрібній дискусиї принято остаточно буджет міністерства справ заграничних і ухвалено висказати міністрови справ заграничних довірє і признане для єго полїтики.

В войсковій комісиї австрийскої маринарки виложив оногди командант маринарки ґр. Монтекукколї проґраму будови фльоти. Він заявив, що при кредитах 320 міліонів іде лише о ті суми, котрих домагає ся для короткої фльотової проґрами, 5- або 6-лїтної. Предложене виказує ту суму фльоти, яку уважає ся потрібною для нашої монархії. Поминувши надзвичайні кредити також і нормальний буджет викаже річну надвишку в домаганях о 3—4 міліонів. Теперішний стан залоги 14.000 людий піднесе ся в 1917 р. до 17.000, в пізнїйших роках, як би було конечне, до 20 або 21 тисяч. Теперішний нормальний буджет 68 міліонів дійде в 1916 р. до 80 міліонів, а коли дочислить ся до того надзвичайні кредити, дістанемо загальне домагане маринарки 123—125 міліонів річно.

З огляду на заміти, особливо делеґата Козловского, що будує ся кораблї перестарілої системи, бесїдник мусить рішучо їм заперечити; кораблї, що мають такі тяжкі армати, не так скоро стануть ся безхосенними і перестарілими. Говорять також, що кружляки і торпедові судна не є так дуже конечні. Із спису фльоти можна переконати ся, по кілько мають їх инші держави; ми маємо, що правда торпедових суден 73, однак з тих 37 старих, отже лишає ся 36, а сего по думцї міністра за мало. Також домагане новочасних кружляків конечне. Правда, що взагалї будуємо кораблї дорожше нїж Анґлїя, Німеччина та Америка, а винен тому зелїзний картель, про що бесїдник вже перед 4 роками згадував. Ініциятиву дел. Доберниґа що-до спроваджуваня зелїза зза границї бесїдник витає з вдоволенєм, однак заявляє, що управа маринарки мусїла би мати в тім напрямі свободу рухів. В справі усталеня видатків маринарки, чого домагано ся, бесїдник заявляє, що стремить до того усталеня з кінцем періоди, для котрої домагає ся 312 міліонів, длятого предкладає, щоби титул VII. містячий доповняючі будівлї або будову нових боєвих одиниць, піднести о ту висоту так, аби маринарка без домаганя надзвичайних кредитів могла відновляти ся. В буджетї зазначило би ся то квотою 145 міліонів. Розумію, що делеґациї уважають ті квоти дуже високими, однак досить переглянути предложенє, щоби пе-

---

14)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойля.

(Дальше).

— Отже ви були там? — спитав поручник, показуючи на хмару стоячу над водою.

— Так, я провів там цїле моє житє.

— Чомуж ви вже давно не прибули до Франциї, аби бороти ся за вітчину і цїсаря?

— Мого вітця прогнано з Франциї, як і всю шляхту. Доки він жив, не міг я вступити в службу цїсаря.

— Ви богато пропустили, але здає ть ся, що буде ще богато веселих воєн. Чи гадаєте, що Анґлїйцї відважать ся на битву з нами?

— Гадаю, що на певно відважать ся.

— Ми боїмо ся, що они сейчас зложать оружиє, коли почують, що сам цїсар прибуває до Анґлїї. Правда, там мають бути дуже хороші женщини?

— Анґлїйки справдї дуже хороші.

Офіцир подав груди наперед і підкрутив вуса.

— Они утікнуть в човнах — воркнув. Очевидячки уперто стояв при тім, що Анґлїя то малий островець.

— Колиб они знали, як ми виглядаємо, певно не утїкали би. Про гузарів Бершенї кажуть, що всюди, де покажуть ся, розворушають цїле населенє. Жінки біжать до них, а мужчини утїкають. Ну, самі бачите, як хорошо представляють ся наші люди, а офіцири, то вибір цїлої армії, особливо молодші.

Я не мав охоти розводити ся з похвалами про вні́шний вигляд мого товариша і тому змінив предмет розмови та спитав єго, чи був він вже в якій битві. Зі взгляду на молодість офіцира—він ледве чи був старший від мене—не уважав я того питаня зовсїм обиджаючим. Але гузар був видко иншої гадки. Пронизуючим поглядом змірив мене від ніг до голови.

— Я мав щастє брати участь в девятьох великих битвах і більше як сорок менших — сказав різко. — Також мав я цїлий ряд поєдинків і кождої хвилї готов я стати до борби з кождим, хто того захоче—навіть з цивільним, коли би о то розходило ся.

Я зложив єму желаня з тої причини, що він помимо своєї молодости вже тілько перебув і тим влагодив я скоро єго гнїв.

Він став оповідати про битву під Гогенлїнден, де боров ся під ґенералом Моро, про перехід через Альпи, про битву під Маренґо і инші, в яких брав участь.

— В таборі почуєте часто імя Етієна Жерарда. Можу похвалити ся, що втяв не одну штуку, про яку оповідають собі вояки при ватрах. Особливо славною стала борба, яку я сам один мав з шістьома знаменитими борбниками і побідив їх, відтак розправа з австрийскими гуварами, яких я на власну руку напав, аби відбити їм їх бубон, котрий перевіз до своїх на хребтї мого копя. Також то не було случаєм, що саме я був нинїшної ночи на патрули. Полковник Ляссаль хотів, аби єго арештанти були в певних руках. На жаль, зловили ми лиш одного, а до того як раз нужденного трупа.

— А другий — Туссак.

— Той здає ть ся з иншої глини лїплений. На нїм я радо попробовав би своєї сили. Але він утїк. При погони побачили ми єго раз і вистрілили до него кілька разів. Але відтак стратили ми єго слїд. За добре знає то трясависко.

— Яка доля жде вашого арештанта? — спитав.

Поручник Жерар здвигнув раменами.

— Цїсар має вже досить тих заговорів і хоче, як зачувати, дати на нїм приклад. Жаль менї того зі взгляду на дївчину. Але длячого мусїла она залюбити ся якраз в такім чоловіці, коли чейже є тілько хоробрих вояків, котрі були би достойнїйші того.

Мимо живої розмови їхали ми скоро і наблизили ся вже так дуже до табору, що могли дуже добре розріжняти поодинокі бриґади і полки. Цїле море шатер розпростирало ся перед нами в долинї, в яку тепер спускала ся дорога; між ними безконечні ряди поприпинаних коний, безчисленні армати і купи вояків. В середині табору стояло окружене вільним місцем велике шатро і кілька низших деревляних домків; над шатром повівала трицьвітна хоруґов.

— То кватира цїсаря, а тамто менше шатро належить до ґенерала Нея, котрий дово-

реконати ся, що ми далеко позаду инших держав. Бесідник, що стоїть на чолі маринарки, мусить при тих домаганях обставати.

В угорскім соймі викликав оногди бучу звістний пос. Польоній, накинувши ся остро на бана Хорватиї за то, що немов би єго поведенє супротив угорского сойму противило ся конституциї. В обороні бана станув президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі і прийшло до острої перепалки між ним а п. Польонієм.

Король Юрий відкрив вчера анґлійску палату послів престольною промовою. Король зазначив насамперед, що відносини Анґлії до инших держав тревало приязні. З причини шкід, які потерпіла анґлійска торговля в Персиї, правительство хоч нерадо мусїло удати ся до перского правительства з представленєм і звернути єго увагу на ті відносини. В послїднім часї настало деяке поліпшенє в відносинах на дорогах в Персиї і анґлійске правительство предкладає супротив того занятє вижидаючого становища. Дальше заявив король, що має намір по торжествах коронацийних відвідати індийскі посїлости.

В справі управильненя відносин між обома палатами парляменту заповів король виданє відповідних заряджень, а вкінци заповів внесенє цїлого ряду предложень в справах економічних.

Палата послів зібрала ся відтак вечером на засїданє для ухваленя адреси у відповіди на промову короля.

В послїдних анґлійских кругах говорять, що палата льордів відкине біль палати послів о обмеженю прав висшої палати. В такім случаю сесия парляменту була би сейчас закрита, а за кілька днів була би скликана нова сесия, яку відкрито би новою престольною промовою. Та промова містила би погрозу, що на случай відкиненя білю о обмеженю прав палати льордів, король покличе відповідне число нових членів. Здаєть ся, що та погроза вистане, аби наклонити льордів до уступки.

Новинки.

Львів, дня 7-го лютого 1911

— **Є. Е. Цїсар** зволив вселаскавійше уділити зі своїх приватних фондів гр. кат. комітетови будови церкви в Войтковій добромильского повіта 200 К запомоги на докінченє тої будови.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала заступниками учителів: Вол. Подобіньского і Ст. Ляха в ґімназиї в Сяноцї, о. Мих. Штирака і Чесл. Лясковского в ґімн. в Золочеві, Ст. Дудка в ґімназиї в Дрогобичи, Ів. Кржановского і Озию Ґрабарта в польск. ґімн. в Тернополи, о. Петра Процькова в II польск. ґімн. в Станиславові, Тад. Ростковича в ґім. в Бережанах; — перенесла заступників учителів: Йос. Рольского з Золочева до ґімн. в Теребовли; о. Он. Гадзевича з Самбора до I ґім. в Н. Санчи, Пет. Ґрайса з Бродів до ґімн. в Золочеві; Ів. Мариняка з Самбора до ґімн. в Городку Яґ., дра Елїю Топермана в Коломиї до ґімн. в Золочеві, Йону Зільберкляґа з Золочева до польск. ґім. в Коломиї, о. Ів. Луцика з польск. ґімн. в Станиславові до руской тамже.

— **З зелїзниці.** З причини заметелї снїгової вдержано загальний рух на шляхах Стрий-Ходорів і Ходорів - Підвисоке а рух товаровий на шляху Станиславів-Стрий аж до відкликаня.

— **Дрібні вісти.** Сегодня маємо у Львові перший сильний мороз сеї зими. Термометер показував нині з рана пересїчно 22 і пів степеня морозу. Небо зовсїм погідне і можна припускати, що морози потягнуть. — Господарске віче і загальні збори філїї „Сїльского Господаря" відбудуть ся у Войнилові дня 9 лютого о 2 год. по полудни. — Концесию на публичну аптику в Коломиї одержав магістер фармациї Давид Сендер Берглер. — В театрі згублено ковток з брилянтами вартости 800 К. — Підчас оногдашного представленя в театрі впала з III балькона льорнетка і зранила в голову сидячу в партері панну Франціску Й. — З комнати п. Небенцаля при ул. Каміннїй ч. 3 вкрадено дамске футро вартости 100 К.

— **Населенє Львова і Черновець.** Після послїдного спису населеня міста Львова виносить 205.542 душ разом з військовою залогою, котра числить у Львові 10 317 мужа. Замітний є значний приріст людности на городецкім і галицкім передмістю. Приріст сей в порівнаню з попереднім десятилїтєм виносить 5 прц. більше; перше було 25·20 прц. тепер 30·54 прц. Населенє Черновець виносить 86·921 людий. Приріст населеня виносить 29·8 прц. В Черновцях надїють ся покінчити упорядкованє всїх подробиць конскрипцийних по конець марта, за те у Львові заповідають остаточний вислїд аж на серпень. На 5564 властителїв реальностий ледви 1622 предложило маґістратови аркуші в приписанім реченци, а в 2618 случаях треба було стягати аркуші в дорозї урядовій і грозити карами.

— **Жертви студени.** На Сигнівцї за Городецкою рогачкою знайдено вчера майже закостенїлу з морозу зарібницю Марію Бродневичеву, літ 67 і відставлено ледви ще живу до шпиталю. Поготівля ратункова подала вчера загалом 45 особам поміч, котрі відморозили собі уши, ніс або руки. Найбільше потерпівших було серед шкільної молодежи.

— **Пропали без слїду.** Симхе Ґут привіз свою жінку до Львова, щоби єї тут умістити в шпитали. Позаяк на клїніцї сказали єму, щоби зголосив ся на другий день, Ґут постановив переночувати у Львові і лишив жінку в реставрациї на розї ул. Личаківскої і Ґловіньского а сам пішов до міста, щоби знайти місце, де міг би переночувати. Коли вернув, не застав вже жінки; не знайшов єї також ані на клїніцї ані не вернула до дому. Пропавша має літ 75, єсть середного росту і мала червону хустку на голові. — В Станиславові щез перед кількома днями ученик VIII кляси тамошної III польскої ґімназиї Казимир Пекарский, довідавшись, що одержав злу клясу.

— **Із Станиславова** доносять: Кредитове Товариство „Руска міщаньска Каса" в Станиславові купило дня 1. лютого с. р. від бувшого реставратора п. Филипа Генриха Ганца реальність обняту числами 25 і 27, при ул. Сапіжиньскій за 60.000 корон, яка межує з теперішною одноповерховою каменицею Каси і в якій до 1. мая 1911 р. містить ся „Polska kasa pożyczkowa". Комплекс обох реальностий дуже просторий а положенє, де сходять ся дві головні улиці Сапіжиньска і Третого Мая, дуже користне. На весну 1912 р. обі реальности будуть здемольовані і на їх місци має стануте нова триповерхова камениця з убікациями для філїї „Народної Гостинницї". Коло довершеня купна заслужив ся член ради надзираючої п. Михайло Губчак, а контракт, списаний в кан-

---

дить тим корпусом. Очивидно, тут є лиш один корпус, а то полудневий; найбільше на півнїч висунений стоїть коло Дункерки, а між ними обома стоїть ще богато инших. Від часу до часу переглядає їх цїсар по черзї, але у нас перебуває найчастїйше; ми єго вибрані войска. Тому спровадив він цїлий свій двір і цїсарезу до сусїдного Тур де Брік. Впрочім він і тепер тут — додав, показуючи на велике біле шатро по середині.

На полях вздовж дороги, якою ми їхали, відбували ріжні войска свої вправи. З вшнього свого вигляду і ті войска не відповідали тим поглядам, які я про них виробив собі на підставі вістий про їх геройства; так само як супроваджаючі мене гузари. Особливо піхота складала ся з самих малих людий, що в своїх синїх кабатах, білих штанах до колїн і таких самих камашів виглядали дуже непоказно; навіть в своїх блискучих металевих, червоними перами прикрашених чаках не виглядали грізно.

Але помимо свого малого росту були они всї витревалі і сильні, а їх войскове вишколенє по кількалїтній военній службі було знамените.

В рядах було богато старих, випробованих в боях вояків; наймолодші офіцири мали за собою великий военний досьвід, а спосібність і оборотність ґенералів була загально звістна і не мала собі нічого рівного. Справдї ворог, котрого напад грозив Анґлії, був не аби як грізний. І колиб Піт був не мав першої маринарки сьвіта на оборону берегів Анґлії, істория Европи була би випала инакше.

Поручник Жерар, що помітив моє зацїкавленє вправами, давав менї близші поясненя про поодинокі віддїли войска, попри які ми переїздили.

Їздцї на он-тих конях з синїми чапраками то кирасиєри; на своїх тяжких конях їздять они лиш поволи. Коли роблять який напад, то все стоїть на поготівли віддїл гузарів або кінних стрільців, аби використати успіх.

— А хто той цивільний, що наглядає вправи? — спитав я.

— То не цивільний, то ґенерал Сен Сир, один з тих, що називають ся Спартанцями знад Рену. У него найвисшою чеснотою вояка є простота; з засади не носить нїякого иншого уніформу лиш простий синїй кабат, який і тепер має на собі. Сен-Сир то даровитий і визначний офіцир, але нелюблений, бо рідко коли з ким говорить; часом замкне ся на кілька днїв в своїм шатрі і грає на скрипцї. А я що до мене гадаю, що не єсьм ще злим вояком длятого, що ношу хороший мундур і випю де к ли склянку доброго вина. Хто мене знає, признає менї то. Бачите ту піхоту там, по лївій стороні?

— Ту з жовтими вилогами?

— Так. То славні ґренадиєри Удінота. А другі ґренадиєри, тамті з червоними клапами на раменах і медвежими шапками привязаними до торністрів, то цїсарска ґвардия, давнїйше консулярна ґвардия, що під Маренґо перехилила важки побіди на нашу сторону. Тисяч вісїмсот людий зпоміж них одержало по тій битві почестні хрести. Там вправляє ся пятьдесять семий полк піхоти, що має назву „страшного", а там дальше семий полк легкої піхоти, що стоїть все залогою в Піренеях; єго люди звістні в цїлій армії як найліпші пішеходи і найбільші гультаї. Легка кавалерия в зелених мундурах то кінні ґвардийскі стрільцї, улюблене войско цїсаря, хоч не можу повірити, аби він їх висше цїнив як гузарів Бершені. Тамті другі їздцї в зеленім, також стрільцї, але не знаю, до якого полку належать. Они знаменито маневрують. Лїпше навіть ми не з'уміли би. А тепер, пане де Ляваль, приїхали ми до табору; маю приказ привести вас безпроволочно до цїсаря.

X.

Перед авдиенцию.

В таборі під Бульонь було сто пятьдесять тисяч піхоти і пятьдесять тисяч кінноти; з виїмком Парижа не мало тодї нї одно місто у Франциї тілько населеня. Цїлий табор був подїлений на чотири дільницї: праву і ліву, на дільницю Вімро і дільницю Амблєтиз. Взагалї простягав ся табор на милю завширшки і на сїм миль вздовж побережа. Від сторони суші неукріплений, був від сторони моря хоронений великаньскими арматами, яких доси ніхто не видїв. Уставленє батерий на високих набережних скалах давало можність острілювати наближаючі ся кораблї на велике віддаленє і спиновати висадженє войск на сушу. Цїлий табор виглядав дуже мило. Більше як рік стояв тут вже той корпус армії і вояки зробили все можливе, аби свої шатра прибрати. Многі з них були окружені огородцями і огорілї від сонця вояки увихали ся поміж грядками з лопатами і коновочками до підливаня. Иньші знов сидїли перед своїми шатрами, поблискували крейдою ремені і чистили карабіни. На нас навіть не дивили ся, бо патрулї кавалерії переїздили туди цїлий день. Ріжними улицями, котрі носили назви, як улиця Арколє, улиця Клєбера, улиця летучої артилєриї і ин. дістали ся ми вкінци перед головну кватиру цїсаря.

(Дальше буде).

целяриї адвоката др. Партицкого, підписали іменем Каси директори пп. Теодор Чернявский (стельмах) і Иосиф Яцковский (коваль).

— **Чума в Хіні** прибирає щораз більші розміри. До париского видання Нюйоркского „Herald-a“ доносять з Пекіну, що чума ширить ся щораз більше і в Тієнцині; в послідних пяти днях померло там 15 осіб. В Пекіні нема карантани для прибуваючих там подорожних, нема там також ніяких средств осторожности. Тому то вже й в самім Пекіні померли на чуму дві особи, що приїхали з Тієнцину.

Цікаво буде почути, звідки взяла ся в Манджуриї і Хіні чума. Париский учений, професор університету Шантемес (Chantemesse) так каже: Початок, а мабуть також і часть тої сили, з якою ся пошесть ширить ся, треба приписати зьвірятковм, которого сумна роля в історії сеї пошести була доси звістна лиш немногим ученим, а котру вияснили головно досліди німецких учених. Єсть то зьвірятко зване **ш а р б а ґ а н**, рід степового бобра, котрий знаходить ся в західних сторонах Монґолії, а також і в східних сторонах коло Байкалского озера. То мале зьвірятко дуже вражливе на пошестні мікроби і єго присїдають так само дуже легко заразники легкової чуми, як щура заразник пошести бубонової або чуми болякової. Від многих літ розпізнано, яку страшну ролю грають щури в переношеню заразы. Коли такого зараженого щура присядуть мухи і пють кров з него а опісля сядуть на чоловіка, то переносять на него ті заразники. Так само і шарбаґан ширить чуму легкову, з тою однак ріжницею, що тут не потреба аж мухи до переношеня заразників, бо їх переносить воздух із зьвірят на людий.

В 1910 р. появили ся були тарбаґани у великій скількости і завели до Монґолії тих мисливих, що то полюють на зьвірята даючі добру кожу на футра. Отже в послідних днях жовтня шість таких мисливих, що сполювали були богато тарбаґанів і постягали з них кожі на футра, дістали були один по другім хороби, котра розпочала ся дуже сильним кашлем, перейшла відтак в страшне пльоване кровю і закінчила ся остаточно смертию. То були перші жертви легкової чуми.

Пошесть зачала тепер ширити ся з незвичайною скоростию а монгольскі селяни почали мов божевільні втікати із сіл. Многі з них ратували ся в той спосіб, що бігли вздовж шляху східно-хіньскої зелїзниці в сторону як до Харбіна а несучи з собою заразники пошести, заражували по дорозї всї стациї зелїзниці в Манджуриї. В той спосіб заразили ся Хінці і пошесть почала їх страшно нищити. Зразу они таїли пошесть, але остаточно дали о нїй знати російскому правительству. Тоді однак було вже за пізно; строгі міри, які тепер заведено, не помогли нічого.

Щоби дати поняте, як скоро пошесть ширила ся, наведемо тут кілька чисел. Від 21 до 28 жовтня 1910 було в Манджуриї 26 случаїв чуми, з котрих 15 закінчило ся смертию. Від 30 жовтня до 1 падолиста було 43 нових случаїв занедужаня а з тих 35 закінчило ся смертию. В десять днів опісля захопила вже пошесть 178 людий, переважно Хінців і 157 смерть зробила. Дня 8 падолиста проявила ся пошесть вже в Харбіні. Що пошесть та могла би так борзо ширити ся, дасть ся тим пояснити, що при легковій чумі пошесть ширять такі самі недужі в той спосіб, що кашляючи або випльовуючи кров, викидають із себе заразники, котрі уносять ся у воздусі, котрим відтак другі здорові віддикають і так заражують ся.

Телеґрами.

Відень 7 лютого. Палата послів. По відчитаню виливів приступлено до розправи над законом о нічній роботі жінок. Промавляли о. Дрексель і пос. Бенкович (слов. радик. союз селян.) і Ельдерш (соц. дем.).

Москва 7 лютого. Палата скарбова розвела акцию против жидів купців, котрі не мають права побуту в Москві а займають ся торговлею і промислом.

Тегеран 7 лютого. Міністер скарбу Сані ед Давлея помер внаслідок ран, які одержав підчас замаху. Поліция зловила обох виновників замаху і зранила одного з них підчас погоні. Російский посол жадає їх видання, бо то російскі піддані. — В Іспагані настало велике заворушене серед жителів з причини, що консуль не хоче видати того чоловіка, котрий дня 1. лютого зранив вистрілами ґубернатора. Кажуть, що духовеньство підбурює нарід, щоби недопустив до отвореня філії російского банку.

Ельпазо 7 лютого. Ворохобники знищили поїзд зелїзничий належачий до войска союзної армії під командою полковника Рабаґо. Прийшло до борби, в котрій мало згинути 170 вояків з союзної армії. Полковник Рабаґо з 300 вояками уйшов окруженя єго революціоністами і вчера вечером прибув до Хуарес, де жителї повитали єго овацийно.

Петербург 7 лютого. Арештовано тут богато студентів висших заведень наукових. В однім з помешкань арештовано крім 5 студентів також двох сотрудників петербурґских газет.

Харбін 7 лютого. Вчера померло 20 Хінців і 2 Европейців на чуму. В російскім відділї санїтарвім занедужало вчера 10 осіб.

— **Подорож довкола землі**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф **Танчаковский**, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-європейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненим часом мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного дворця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·18**, 8·10, **11·10**, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·59, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, **3·40**, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32,
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·59.
До Винник: 1·49, 10·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).